

Hun var der ikke.

Han tvivlede dog ikke om, at hun var tilstede; og det blev ham midt i Glæden en lille Skuffelse, at han ikke fik Lejlighed til i denne betydningsfulde Stund at trykke ogsaa hendes Haand.

V

I det samme kom „Vikingen“ hen til ham og forestillede sig selv som Tømrer Nielsen. Med et djærvt Haandtryk og et frejdigt Smil, der blottede hans skinnende hvide Tandrækker, sagde han, efterat Emanuel med et Par Ord havde takket ham for hans Udtalelse:

„Kunde det kanske mere Hr. Pastoren at følge med vos ned til Stranden? Vi plejer van at samles dernede efter Møderne og saadan synge lidt og passiare sammen i al Jævnhed, naar Vejret tillader det . . . Og iaften er det jo blevet et rigtigt Vorherres Sommervejr, som vi siger; saa vi vilde jo blive saa meget glade, om Hr. Pastoren vilde bæere vos med Deres Nærværelse.“

Emanuel tog med Glæde mod Indbydelsen. Han følte slet ingen Lyst til allerede nu at forlade sine ny Venner og vende hjem til Præstegaarden.

Øjeblikkeligt hviskedes det fra Gruppe til Gruppe, at Kapellanen vilde følge med til Stranden. Budskabet vakte Travlhed hos dem, der havde noget at skøtte i Hjemmene, enten Børn at give Die eller Kvæg at fodre, inden de kunde tage afsted. Endog „Gammel-Erik“ saaes at humpe paa sin Søndagskrykke hjem til sin Kat helt ovre paa den anden Side af det store Gadekær, hvorover en Ildhimmel flammede.

En Flok Ungdom — Piger og Karle — havde allerede begivet sig paa Vej ud til Samlingspladsen paa den nordre Strand — Pigerne forrest, Arm i Arm og nynnende; Karlene klumpvis bagefter med tændte Piber og Cigarer. Snart fulgte ogsaa de ældre, — mest par-